

то българско юначество азъ не се бъркамъ, то не е за насъ.

— Благодаримъ! рече Каракаченина:

— Кучийтъ синъ съ Птичийтъ, славна двойка ще излѣве. Дръжте се казаши и драгуни! Тѣ и ще ухапять, и ще клъвнатъ, и съ вѣтара ще уловять, и изъ дупката ще извлѣкхт; отъ тѣзи двѣка нѣма да избѣгашъ и нѣма да се скрнешъ. Врѣме е за пхтъ. Съ магарето и съ Гавка ний не твърдѣ скоро ще довтасамо до киседжийскитѣ конѣ.

— Днесъ още до разсъмване може да се намѣрятъ въ Марашката долина*) киседжии и киседжийски конѣ — хората на Мансуръ-Оглу**) отдавна си почивать, но занаята не сж забравили — изведиждъ ще се дигнатъ. А ти, вѣйводо, задигни своитѣ людѣ отъ Черкешлий и Стралджа; тѣ сж храбри момчета, киседжии, — и земи конѣ отъ Султанъ Герей, тѣ сж чистокрѣвни, киседжийски. Зимайте отъ мое име; той или нищо нѣма да узнае, или нищо нѣма да каже. Подиръ четири нѣна ще се съберемъ до Кжрѣ-Клиссе, на края на боровата кория.

— Добрѣ — на питанието: Хитю-Оглу — да се отговаря — Кущу-Оглу. Пхтя ни е въ Катжрханъ, а распръзвата въ Ергени.

Като се обръщаше къмъ младий Каракаченинъ, той промълви: — Както виждашъ, милий комисарино, ний не спимъ. Съ кого искашъ да отидешъ? съ мене, или съ Дишлията? Ако ли не искашъ, не е ли по-добрѣ за тебе да тръгнешъ за Филибе? Ще поговоришъ тамъ съ комитета и на връщание ще вземешъ паритѣ. Ний сме честни людѣ, което е наше, то е наше, а което е комитетско,

*) Марашката долина се намира въ Балкана, близо до Сливенъ, тя е плодносна и богата, населена е съ Мюсюмани и е извѣстна съ своитѣ киседжии.

**) Мансуръ-Оглу, извѣстенъ хайдутинъ въ Сливенский санджакъ, билъ уловенъ отъ казацитѣ, сѣдялъ затворенъ въ окови десетъ години и послѣ билъ пуснатъ на свобода Той се заселилъ въ Марашката долина, живѣе честно и се ползува съ уважение.